

Tæt på - på afstand

Den startede som et indslag i TV-avisen fra det fjerne Kina. Og mange af os lyttede måske med et halvt øre, da radioværter i hobetal forklarede, hvordan den med en skræmmende hastighed spredte sig over landegrænser og på få dage havde indtaget hele verden. Vi havde knapt nok set den komme, før den flyttede ind. Coronaviussen COVID-19.

Pludselig er den virkelig. Det blev den først for mit eget vedkommende, da den kom tæt på; da epidemien blev skyld i lukninger af skoler, fitnesscentre, biografer, caféer. Da den fyldte på mine sociale medier og forårsagede, at bland-selv-slikafdelingen nu imidlertid er lukket. Med andre ord: Først da coronavirussen fik indflydelse på min hverdag, gik det op for mig, at den rent faktisk er en realitet. Nu fylder coronavirussen overalt og for alle. På hvad der føles som et splitsekund vendte den op og ned på virkeligheden. Helt konkret betyder det for mig, at klasseværelset for en periode er udskiftet med mit eget hjem. Jeg kan lide roen og den feriestemning, som følger med fjernundervisningen. Friheden til selv at kunne disponere min tid og planlægge dagen efter *mit* hoved. Når det er sagt, så savner jeg til gengæld også socialt samvær - med andre end min tætteste familie. At kunne se veninder, venner og familie i virkeligheden. Give en ordentlig krammer og være ægte tilstede sammen. Det kan man ganske enkelt ikke på instagram, messenger eller FaceTime.

"VI ER I SAMME BÅD,
SELVOM DET LET KAN
FØLES ANDERLEDES"

Til gengæld ser jeg min tætteste familie en hel del. Jeg må indrømme, at jeg frygtede, at det ville ende op i irritation og små-skænderier, men indtil videre er det faktisk ret hyggeligt. Når jeg får brug for at komme lidt ud, få frisk luft og holde en skærm-pause, går jeg gerne lange ture med min hund. Og mens jeg går, så har de det med at presse sig på. Tankerne. Som de ofte gør. Bekymringerne er for tiden flere end de plejer. Hvornår og hvordan ender hele denne epidemi? Kommer jeg mon til eksamen? Kan coronaen påvirke min gymnasiestart efter sommerferien? Hvad hvis en sårbar i min omgangskreds bliver smittet?

For lige pludselig virker fjerne Kina, hvor alting begyndte, slet ikke så fjernt længere. Om lidt er jeg måske selv smittet... Det tror jeg, er vigtigt, at tage med, når vi engang er på den anden side af coronaepidemien; Kina kan hurtigt komme tæt på, vi kan hurtigt komme på afstand af hinanden. Men måske er vi ikke så langt fra hinanden, som vi til tider tror - og som vi kan føle os i disse uger. Coronavirussen, uvisheden, bekymringerne tror jeg fylder os alle. Vi er i samme båd, selvom det let kan føles anderledes, når vi rent fysisk er adskilte. Men netop derfor mener jeg, det er vigtigt, at vi tager os tid til at være der for hinanden på alternative måder. Forholder os til hinanden. Lytter ordentligt efter over et telefonopkald, læser en besked godt igennem, spørger interesseret ind til hinanden, hjælper hvor vi kan. Det handler om at stå sammen og være tæt på - på afstand.